

CASAL SOLLERIC
Exposicions 2013

Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals 2012

Casal Solleric / Planta Noble i Espai Born

Dates: 20 gener – 17 març 2013

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

GUARDONATS I FINALISTES:

Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals 2012

"La línea del tiempo, 2006-2009", de **Belén Rodríguez González**

Menció d'Honor

"Ayuda humanitaria, 2008-2012", de **Nuria Guell**

Accèssits

"Capitalismo amarillo", de **Jota Izquierdo**

"Lloz 1.2, 2012", de **Christophe Prat**

"Mural de ausencia, Carcaixent, 2009", de **Anna Talens**

Finalistes:

Sandra Alvaro (Lleida), Carla Andrade (Vigo), Gerardo Custance (Madrid), Ricard Chiang (Barcelona), Javier Chozas (Madrid), Elena García (Madrid), Miguel Ángel García (Madrid), Carles Gispert (Palma), Àngel Masip (Alacant), Neus Marroig (Sóller), Andrea Mastrovito (Bèrgam, Itàlia), Adrián Melis (Barcelona), Martí Antoni Monjo (Maria de la Salut), Xavi Muñoz (Barcelona), Avelino Sala (Gijón), Tatiana Sarasa (Barcelona), Cecilia Segura (Alacant), Llorenç Ugas (Barcelona), Lucía Vallejo (Bilbao), Damián Vives (Artà), Marcos Vidal (Sineu) y Marcelo Víquez (Palma).

Carn i acer. L'art de *Russ Heath*

Flesh & STEEL

THE ART OF RUSS HEATH

Russ Hearth

Carn i acer

Casal Solleric / Àrea 1

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

Dates: 24 gener - 7 abril 2013

Comissari: Florentino Flórez

Va néixer a Nova York el 1926. Sempre s'ha considerat un il·lustrador que dibuixa còmics i des del principi de la seva carrera va intentar mantenir el control sobre tots els aspectes del seu treball, incloent-hi el tintat. Els seus personatges destaquen per la fortalesa que transmeten, combinada amb una elegància natural que es deu tant a les seves poderoses estructures com als seus precisos acabats.

Molt jove va descobrir que el dibuix era la seva gran passió i s'hi ha dedicat tota la seva vida. A finals dels quaranta Stan Lee el va contractar a Atlas (després Marvel). Va transitar uns quants anys per tot tipus de gèneres, del terror al western passant per la fantasia i la ciència-ficció. Passa la dècada dels 50 a la National (DC a hores d'ara), per a qui factura historietes històriques i de supergrups com Sea Devils. Però sobretot destacarà per la seva dedicació al gènere bèl·lic, dibuixant cents de pàgines de Haunted Tank i Sgt. Rock. Aquesta col·laboració s'estén fins a principis dels setanta.

Heath mai es va mantenir gaire temps en un únic treball. Va coquetejar amb la publicitat i va alternar col·laboracions amb diverses editorials diferents. A l'EC va dibuixar guions de Kurtzman i també va treballar per a Dell o Fox, entre d'altres. Els seixanta va participar a Little Annie Fanny, encàrrec que el va dur a residir a Chicago, primer a la mansió Playboy i més tard pel seu compte, ja que estava gaudint dels canvis que aquells anys varen convulsar la ciutat. En la dècada dels setanta Heath assoleix la seva maduresa com a autor. Firma molts episodis excepcionals de Sgt. Rock i arriba a escriure el guió d'alguns. Però les sèries de guerra estaven passades de moda i sent que ha d'explorar nous territoris. Desembarca a National Lampoon amb diverses paròdies molt gamberres i sexys, i dibuixa un esplèndid guió de Goodwin per a Marvel, "Intruder". I sobretot factura un fascinant conjunt de relats d'horror per a Warren, entre els quals destaquen els escrits per Bruce Jones. Hi substitueix el seu net entrecruat de línies per aiguades que combina elegantment amb el seu rigorós tintat.

Irene de Andrés

Idea. Donde nada ocurre

Casal Solleric - Zona Base - (HIPER)vincles

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

Dates: 24 gener- 24 març 2013

Comissaris: Fernando Gómez de la Cuesta i Pau Waelder

EL NO-RES I EL NO-LLOC

Idea era el nom d'una discoteca que no va arribar a materialitzar-se: es va començar a construir el 1987 però no es va finalitzar a causa de la falta de permisos. La solidesa de l'estructura que es va erigir en la seva primera fase i una sèrie de buits legals en varen impedir la demolició durant 24 anys, i va passar a formar part durant aquest temps del paisatge urbà de Sant Antoni de Portmany, a Eivissa. L'abril de 2011, l'Ajuntament de Sant Antoni va obtenir el permís per a enderrocar l'estructura i convertir el solar en un aparcament.

Irene de Andrés relata, a través de fotografies, notícies de premsa i objectes simbòlics, la història d'aquest peculiar espai que no va arribar a convertir-se en el temple de l'oci que pretenia ser i es va transformar en un longeu monument a les utopies frustrades del boom turístic i immobiliari que ha marcat el paisatge de les illes en la seva integració amb la societat global de consum. Eivissa, mundialment coneguda com una destinació de diversió nocturna, va establir els seus vincles amb la xarxa del turisme internacional a través de l'atracció que exercien les grans discoteques, amb les seves promeses de festa, sexe i disbauxa. L'illa mateixa es converteix així en un espai d'oci, percebuda per molts dels seus visitants com un lloc aliè a la vida quotidiana, les seves normes i limitacions, un lloc en el qual només es concep la diversió. Les discoteques, com a recintes socialment i legalment designats per a la festa, defineixen entre les seves parets l'àmbit en què té lloc la supressió de les inhibicions que marca la rutina diària.

L'artista explora aquí l'espai en si, el solar i les restes d'un d'aquests recintes que no es va arribar a concloure i va quedar en suspens, atrapat en una xarxa d'enllaços legals, administratius i mediàtics, representats pels diferents elements que ocupen les sales de la Zona Base. La discoteca Idea va quedar reduïda a un gran no-res durant un quart de segle, un no-res permanentment visible gràcies a la imponent presència de la seva estructura, formada per mòduls regulars amb una solidesa que impedia que fos declarat en estat de ruïna. El recinte inacabat es converteix així en un lloc d'indecisió, un no-lloc per la seva falta de definició i l'absència de trànsit humà, un residu d'aquest Tercer paisatge que Gilles Clément defineix com "una part del nostre espai vital entregada a l'inconscient."

La elegancia del dibujo.

Crónica de París. Por Carlos Sáenz de Tejada

Casal Solleric / Planta Noble

Dates: 8 de febrer - 24 de març 2013

Institucions: Ajuntament de Palma,
Fundación Banco Santander i Museo ABC

Patrocini: Caser Seguros

Comissària: Inmaculada Corcho

El Museu ABC de Dibuix i Il·lustració i el Casal Solleric presenten l'obra de l'artista Carlos Sáenz de Tejada (Tànger, 1897-Madrid, 1958) amb l'exposició "La elegancia del dibujo. Crónica de París. Por Carlos Sáenz de Tejada". La presentació de la mostra a Palma de Mallorca ha estat patrocinada per Caser Seguros.

A Mallorca és la primera vegada que es descobreix aquest gran tresor fins ara desconegut: els dibuixos de moda de Carlos Sáenz de Tejada. És la primera vegada que hom pot ser testimoni dels revolucionaris dissenys de moda que establiren els patrons bàsics de les indumentàries de les dècades posteriors. I és la primera vegada que les obres incloses en aquesta exposició surten a la llum després que es publicuessin fa més de 80 anys a les pàgines del setmanari *Blanco y Negro* i del diari *ABC*, i enlluernessin, seduïssin i marquessin una generació de dones que lluitaven per definir el seu paper al segle xx.

La Col·lecció ABC custodia un conjunt de 906 dibuixos originals de Sáenz de Tejada, dels quals 775 són il·lustracions de moda. S'han seleccionat per a aquesta exposició més de 200 dibuixos, acompanyats per part del valuós llegat de publicacions cedit recentment per la família Sáenz de Tejada al Museu ABC.

Les il·lustracions reunides pertanyen a l'etapa de Tejada a París, de 1931 a 1936. La dècada dels vint és la dels "anys bojos". Els trenta són els de la Depressió, però si parlem de moda és l'època de la revolució. Neixen el *look* androgin, els banys de sol... Greta Garbo és el model a imitar i, per primera vegada, les dones regnen en la dictadura de la costura. Són, com no podia ser d'altra manera, les creacions revolucionàries de Coco Chanel i Elsa Schiaparelli. És durant els anys trenta quan el seu enfrontament no dissimulat per la corona de la moda és més virulent. Les dues s'envolten d'artistes de l'època.

Testimoni de primera fila de totes les desfilades de les grans cases de moda del moment com Worth, Patou, Callot Soeurs, Heim, Hermès, Paquin o Rochas, Sáenz de Tejada feia ràpids —encara que molt detallats— apunts que servirien de crònica il·lustrada per a la seva publicació a *ABC* i *Blanco y Negro*. Generalment s'acompanyaven amb un article firmat per Thérèse Clemenceau, filla del primer ministre francès. L'arribada dels dibuixos de l'artista a les pàgines d'*ABC* i *Blanco y Negro* va suposar per a ambdues publicacions assolir el nivell de les revistes internacionals més destacades de l'època.

Lawrence Carroll In the World I Live

Casal Solleric / Planta Noble

Dates: 6 abril – 16 juny 2013

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

Comissària: Pilar Ribal

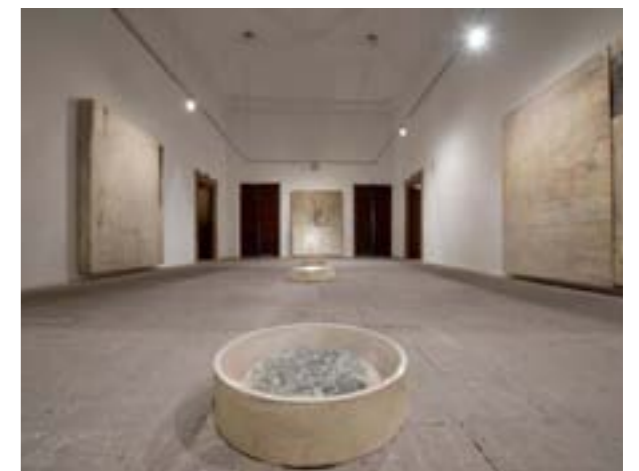
Exposició realitzada en col·laboració amb
Hugh Lane Gallery de Dublín

“In the world I live”, es el títol de l'exposició de l'artista australià d'origen irlandès Lawrence Carroll (Merlbourne, 1954). Organitzada i produïda en col·laboració amb la Hugh Lane Gallery de Dublín. Es tracta de la seva més ample retrospectiva fins ara presentada que inclou obres datades entre els anys 1984 i 2012, entre les quals destaquen peces inèdites de la col·lecció personal de l'artista així com pintures i escultures procedents de col·leccions privades, algunes d'elles mallorquines.

Qualificat com un “narrador d'històries” a través dels objectes que sovint s'incorporen a les seves pintures i escultures, l'obra de Carroll proposa un joc contemplatiu de profundes arrels humanistes i troba els seus principals referents a la tradició europea de l'art povera i al minimalisme nord-americà, posseint aquell mateix sentit intimista de les natures mortes de Giorgio Morandi, a qui admira profundament.

Com si volguessin reproduir el procés natural d'envel·liment de la matèria, les seves pintures han estat sotmeses a un llarg procés de transformació. Tallades, cosides, plegades, congelades i fins i tot ocupades per els més diversos elements (bombetes, sabates, guants, flors de plàstic, robes, etc.), evidencien el respecte de l'artista per les coses viscudes, sentides i que formen part del paisatge humà.

Molt vinculada a Itàlia, on resideix parcialment, l'obra de Lawrence Carroll forma part de la prestigiosa col·lecció Panza i ha estat presentada a prestigioses institucions. Recentment l'artista ha estat seleccionat per realitzar una intervenció específica al pavelló dels Museus Vaticans dins la propera Bienal de Venècia de 2013.

Jaume Orejuela

Total Resolution.

53.028 pinzellades de pintura acrílica

Casal Solleric / Espai Born

Dates: 6 març – 23 juny 2013

Institucions: Govern de les Illes Balears, Conselleria d'Educació, Cultura i Univerasitats, Ajuntament de Palma i Fundació Banco Santander

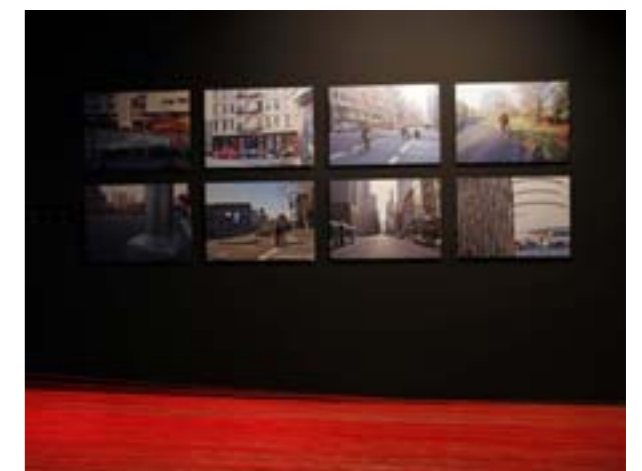
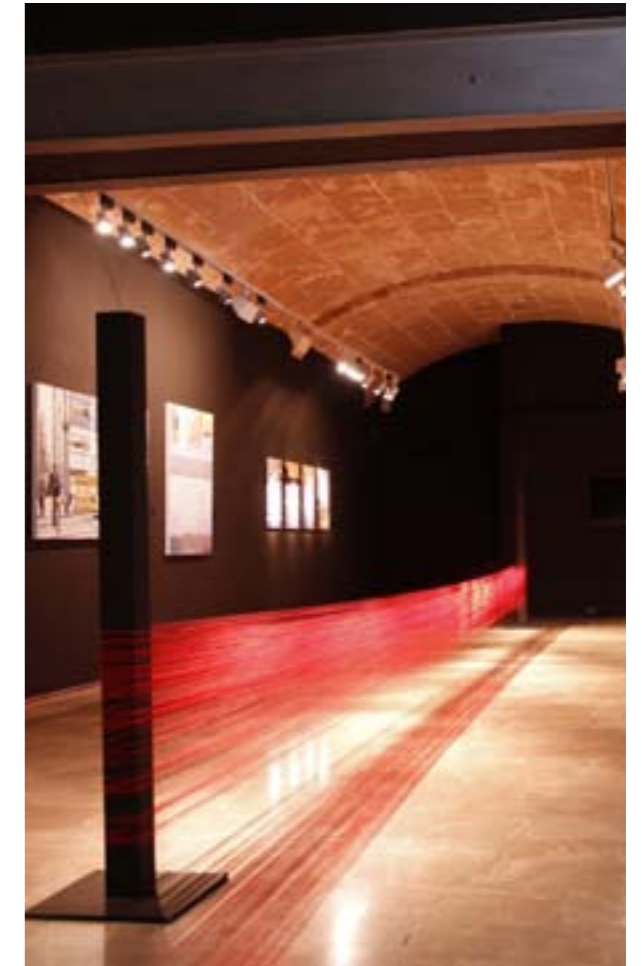
Comissària: Pilar Ribal

Exposició realitzada en col·laboració amb l'Institut Balear de la Joventut

Ganador del Premi Art Jove del Institut Balear de la Joventut del Govern de les Illes Balears, Jaume Orejuela (Pollença, 1981) ha realitzado un proyecto específico para su presentación en el Espai Born del Casal Solleric.

“Total Resolution. 53.028 pinzellades de pintura acrílica” es una propuesta expositiva multidisciplinar que reúne un conjunto de pinturas, fotografías, mapas y la bicicleta con la cual traza un itinerario de 40 km. de hilo dentro del propio espacio expositivo, que parte de su interés por la relación con los lugares vividos y aquella geografía mítica e imaginaria que nos lleva más allá de las propias experiencias.

Resultado de su viaje a Nueva York, donde dibujó los perfiles de las Illes Balears dejando un rastro de frágil hilo a través de barrios y calles aleatoriamente elegidos dentro del plano de la metrópolis por excelencia, esta exposición ha sido posible gracias a la colaboración entre la Fundació Palma Espai d'Art y el Institut Balear de la Joventut.

Juan López Blind

Casal Solleric / Box 27

Dates: 6 abril – 23 juny 2013

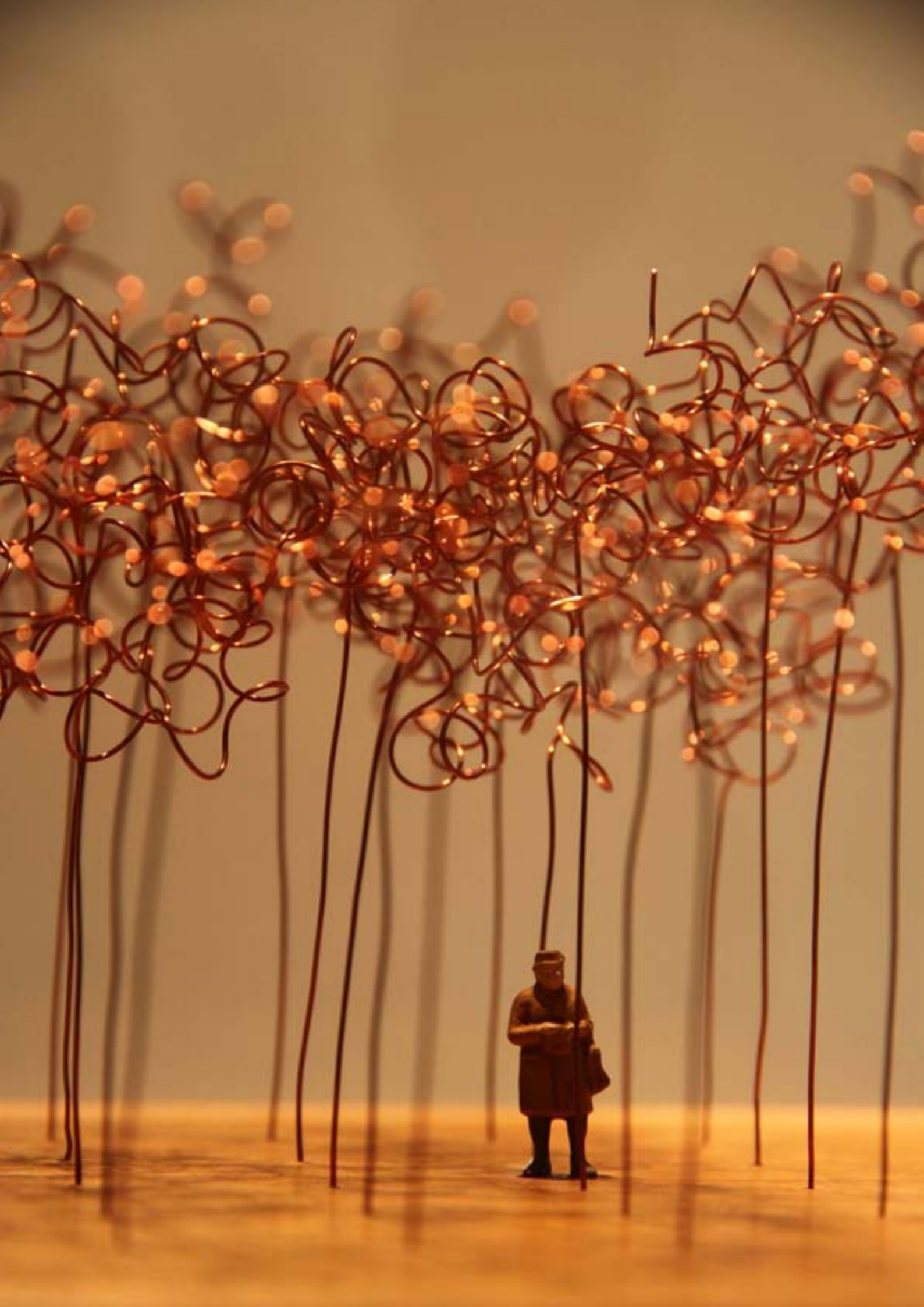
Instituciones: Ajuntament de Palma i
Fundación Banco Santander

Comissari: Tolo Cañellas

L'artista càntabre Juan López (Alto Maliaño, 1979) inaugura el cinquè espai del Casal Solleric, Box 27, una caixa mostrador (literalment) al carrer, on l'art surt a l'exterior i el "visitant" és envaït per la pròpia obra, l'exposició surt al teu encontre, irremeiablement, de la mateixa manera que la publicitat ens irromp de forma inconscient. Per a aquest primer projecte (d'un total de 6 artistes diferents) López proposa una intervenció mural directament damunt el vidre, on continua amb els treballs que realitza els darrers anys, on gira més cap a l'abstracció. El gruix de la seva obra gira entorn de l'art urbà realitzat paradoxalment en interiors (la majoria, no tots) però d'una manera no agressiva. Les seves peces són reversibles i així com es creen es poden destruir fàcilment. De fet, algunes són la documentació en vídeo del desmuntatge. Les seves tècniques poden anar des del décollage a la instal·lació o modificació d'espais, com en aquest cas, concebudes site specific. "Blind" ("cec" en anglès) consisteix a realitzar un exercici de tapat i negació de l'ús habitual de l'espai proposat, una vitrina o finestra exterior. Utilitzant certes estratègies com el text retolat en vinil i el gigantisme, tan habituals en el paisatge urbà actual, deixa pràcticament cega la visió a l'interior de la caixa. Com si fos un local en reforma. Les lletres de la paraula BLIND, aferrades una damunt l'altra, tapien la vitrina, generant una tensió en la qual les mateixes lletres acumulades no permeten la seva lectura i tot just deixen veure de forma esbiaixada, el seu interior. Un exercici conceptual d'autocrítica i de reflexió on l'espectador se sent atret per l'obra per pur afany de satisfer la seva curiositat, la qual, al seu torn genera una inquietud i un afany de saber de què es tracta. Estam cecs? Sí, però no tant.

Juan López estudia a la Facultat de Belles arts de Conca, entre 1998 i 2002. Ràpidament comença a treballar i participa en exposicions col·lectives com "TRANS/ACCIÓN", a l'Espai Camouflage de Brussel·les (2003), el Certamen Audiovisual INJUVE Madrid (2004) i Tokyo Performance, al Japó (2011), entre moltes altres. De forma ininterrompuda és convidat a participar en conferències i taules rodones com a la Universitat de Linz (2012), on també és convidat a realitzar una intervenció, "The Space Invades", a l'OK Centrum. Algunes de les seves darreres mostres individuals són "A la Derriba", al Centre d'Art La Panera a Lleida (2012), i "Entre Montajes: Juan López", a la Galeria Nogueras Blanchard de Barcelona (2013).

Bel Fullana, Esperança Lliteras i Vesna Mímica

Casal Solleric / Zona Base / Ciclo Transferencias

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundació Banco Santander

Dates: 25 abril – 30 juny 2013

Comissaris: Asun Clar i Carlos Jover

Començar pel final és una forma de manifestar la fe en el futur. I la fe és la qualitat bàsica que han d'atresorar els qui han d'afrontar un llarg calvari. Una víctima sense fe mai canviarà de rol. Per això aquest cicle comença pel final, perquè som víctimes que creiem en el futur.

De cada moviment geopolític en deriven transformacions culturals. El pop art seria impensable sense l'hegemonia de l'imperialisme nord-americà. I les tesis de la postmodernitat no es podrien concebre sense aquesta complaença de fi de raça que ha distès tot Occident.

Molt abans que s'evidencii la supremacia del nou imperi groc els seus fonaments culturals van impregnant el bessó del món. És un fenomen silenciós, més en aquest cas que en cap d'anterior. El reflux del canvi de marea es percep també al territori de l'art. Artistes occidentals investiguen de nou els camps de la bellesa i la poesia de les ombres sense deixar-se afectar pels postulats artístics forjats després de les guerres mundials del segle XX. Elles potser no en són conscients, però exerceixen d'agents dobles: faciliten el canvi de cicle, però alhora, com a víctimes que creuen en el futur, saben que com més de pressa es produeixi l'ocupació més aviat cauran les cauteles del conquistador, i el verí del nostre model ancestral de vida, tan arrelat amb el corporal i el delictiu, tan a prop del joc del Bé i el Mal que va analitzar Bataille, començarà la seva tasca per tal de tornar-nos el futur que ens pertany.

El cicle "Transferencias", que indaga aquestes qüestions, arrenca amb una exposició triple, la primera mostra de caràcter col·lectiu en aquest espai reduït i inapel·lable de la Zona Base del Casal Solleric. Tres artistes pertanyents a tres diferents generacions i a tres diferents línies expressives trenquen el foc: Bel Fullana (Manacor, 1985), Esperança Lliteras (Porreres, 1968) i Vesna Zorka Mímica (Santiago de Xile, 1950).

Solo video #3. Loop selection I

Rob Carter · Michael Joaquin Grey · Iñigo Manglano - Ovalle
· Antoni Miralda · Hans op de Beeck · Amparo Sard

Casal Solleric / Àrea 1

Dates: 25 abril – 30 juny 2013

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

Col·labora: Screen Productions

Comissària: Pilar Ribal

Sis artistes de reconegut prestigi, Rob Carter, Michael Joaquin Grey, Iñigo Manglano-Ovalle, Antoni Miralda, Hans op de Beeck i Amparo Sard integren la selecció d'obres de la videocreació internacional amb la qual la Fundació Palma Espai d'Art se suma a la celebració de la Fira Loop de Barcelona, entre el 23 i el 25 de maig.

Organitzada en col·laboració amb Screen Projects, la mostra ofereix un doble interès. A més de descobrir el rumb dels treballs d'alguns dels creadors més destacats en aquest àmbit de l'art contemporani, ens ofereix l'oportunitat de conèixer de primera mà algunes obres totalment inèdites o que presenten per primera vegada a la ciutat de Palma de Mallorca.

En un gran moment de reconeixement professional, l'artista d'origen britànic resident a Nova York **Rob Carter** (Worcester 1976) presenta una poètica reflexió visual que enllaça amb el seu interès pels processos evolutius, per la història i les relacions que estableixen les societats desenvolupades amb la natura.

Michael Joaquín Grey (Los Angeles 1961) és un d'aquests artistes singulars que treballa en els límits entre l'art i la ciència per a ampliar els de la nostra compressió i el coneixement del món. L'àmplia formació acadèmica de Grey en els camps de l'art, la biologia i la genètica secunden la trajectòria d'un artista compromès amb una ètica de la vida i la natura.

Leviathan (2011) és el títol de la première mundial que ens arriba de la mà d'un dels creadors més aclamats de la contemporaneïtat en l'àmbit de les noves tecnologies, **Iñigo Manglano-Ovalle**. Nascut a Madrid (1961) i resident a Chicago, a les seves obres discorren en paral·lel aquestes dosis de puresa i rigor visual que l'han fet creditor de nombrosos premis.

Artista multidisciplinari amb un extens currículum d'exposicions i intervencions a museus, centres d'art i espais públics, **Antoni Miralda** (Barcelona 1942) aporta la seva particular forma d'entendre i fer art a través de l'experiència de vida ancorant el seu treball en els dominis de la cultura popular i els seus rituals.

Parade (2012), títol de la darrera obra fílmica de **Hans op de Beeck** (Turhout, Bèlgica, 1969), avança la seva presentació a nivell nacional al Gran Teatre del Liceu de Barcelona –en el marc del Festival Loop– per a participar en aquesta selecció de grans artistes.

Chema Madoz. 2000-2005

Casal Solleric / Planta noble

Dates: 27 juny – 8 setembre 2013

Institucions: Ministerio de educación, cultura y deporte, Fundació Pilar i Joan Miró a Mallorca, Ajuntament de Palma i Fundación Banco Santander

Comissari: Borja Casani

Tota matèria és plena de sentit i el seu lloc al món li dona significat. Chema Madoz treballa amb el sentit de les coses com si es tractàs efectivament de matèria i utilitza els objectes i la seva representació gràfica com si fossin paraules d'un vocabulari nítid.

Analitzant l'agitada mapa de senyals que emeten les coses des del lloc que ocupen al món, Madoz individualitza i desordena, confronta i manipula, fins a aconseguir mostrar un nou ordre, una cara amagada del sentit, una nova veritat simbòlica que fa ressaltar, per impacte, el desordre de la lògica. Les coses, els objectes, situats en un nou lloc, són davant la càmera emetent senyals diferents. Convertits en signes ara literalment parlen. O millor, són imatges que literàriament parlen. Perquè partint de l'estètica de la semblança i el veïnatge de referents, Madoz desplaça el sentit natural dels conceptes a altres comprensions, explotant al màxim les seves capacitats simbòliques, i resolent el seu discurs amb figures i trops de profunda relació amb el llenguatge: analogies, metàfores, paradoxes o metonímies visuals, que ofereixen a l'espectador un joc de percepció poètica i li exigeixen una col·laboració activa.

L'obra de Madoz té, per tant, un ampli veïnatge literari. Les seves composicions s'acosten al poema minimalista i a la contraposició d'imatges poètiques que produeix una explosió metafòrica; evoquen el Mallarmé d'"Una tirada de daus mai abolirà l'atzar", als haikus orientals, l'estructura dels quals combina dues imatges diferents que finalment es relacionen en el tercer vers, o resulten perfectament familiars a les greguerías de Ramón Gómez de la Serna: "La girafa és un animal encatífat" o "Entre els carrils de la via del tren creixen les flors suïcides" o, potser la meua preferida: "Si et coneixes massa a tu mateix deixaràs de saludar-te"...

També hi ha una línia que connecta l'obra de Madoz amb els artistes que s'expressen a través de la ironia objectual com Marcel Mariën, o el Marcel Broothaers de "Casserole et moules fermées", que el mateix Broothaers explica de manera tan propera a l'obra de Madoz: "La brusca sortida dels musclos del casserola no segueix les lleis de l'ebullició, segueix les lleis de l'artifici i és resultat de la construcció d'una forma abstracta." També és coneguda la seva trobada amb el poeta visual català Joan Brossa, amb qui va col·laborar en un llibre en comú (Fotopoemario) abans de la mort d'aquest el 1998.

Pedro Vidal

Autorretrato con perro

Casal Solleric / Espai Born

Dates: 4 juliol - 8 setembre 2013

Comissari: Fernando Gómez de la Cuesta

Institucions: Ajuntament de Palma

i Fundación Banco Santander

Un projecte col·laboratiu amb la participació de:

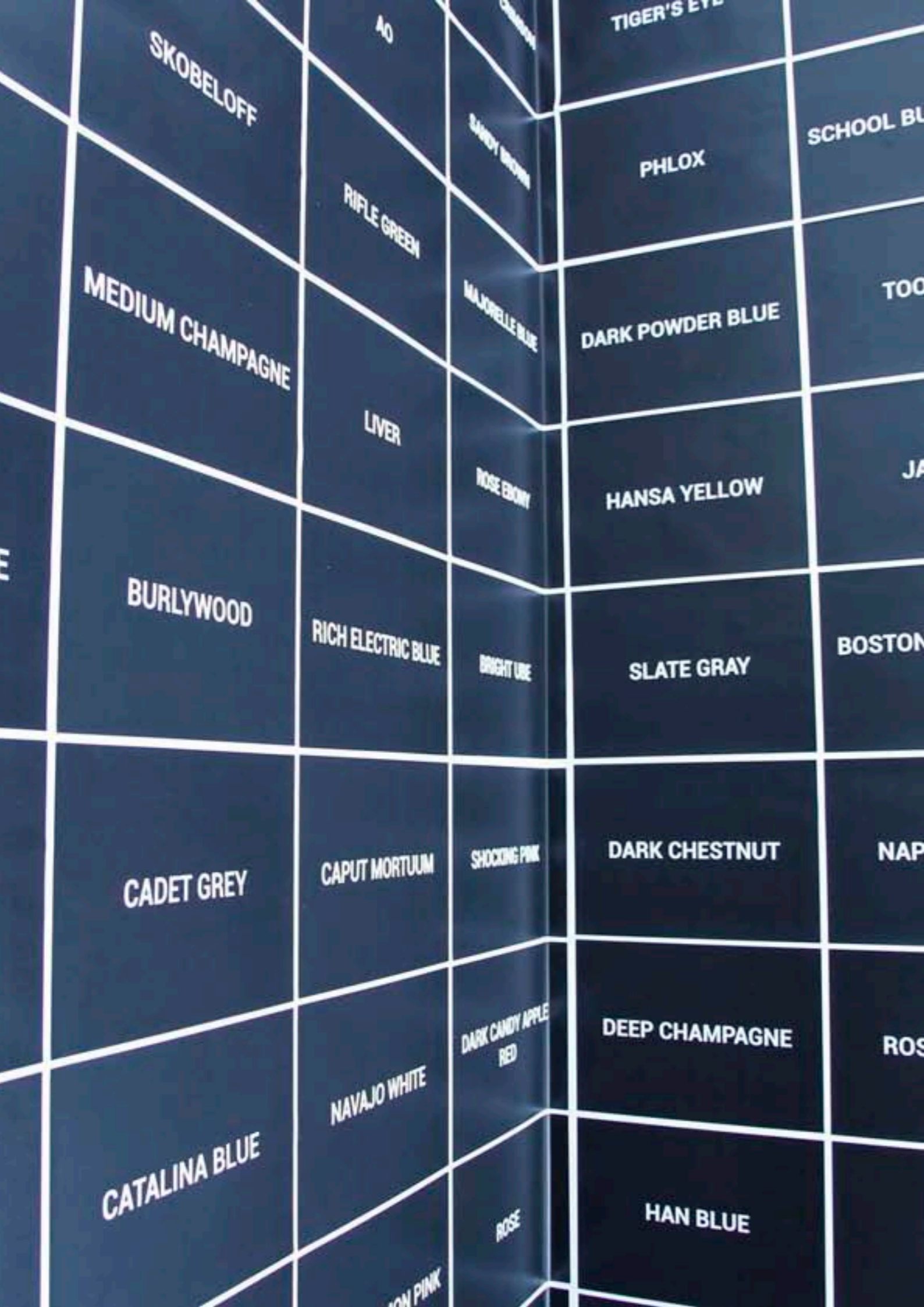
Juan Gavilán, Bárbara Juan, Maria Solivellas i Fundació ACA

Autorretrato con perro és el títol del projecte amb què Pedro Vidal dóna sentit a les reflexions que va desenvolupant durant els darrers anys. Unes idees amb què l'artista posa en qüestió el paper del creador en un context de crisi, de canvi profund, de màxima sensibilitat social, interrogant-se, alhora, sobre la funció actual de les exposicions d'art i dels centres que les programen. Per a això utilitza conceptes i eines recurrents a la seva obra: la seva investigació sobre l'autoria en la creació contemporània, el nou sentit d'intimitat després de l'extraordinària invasió dels actuals mitjans de comunicació a les nostres vides o el mateix rol del creador dins la nostra societat. Una proposta amb unes implicacions vitals i emocionals que transcendeixen de l'esfera pública per a situar-se en l'espai més íntim, en el que és absolutament privat, mentre que el mateix discurs de l'artista transcorre entre allò real i la ficció. Configurat com un projecte obert, polièdric i polimòrfic, *Autorretrato con perro* té la seva expressió a partir de múltiples mitjans localitzats en llocs molt diversos i amb la col·laboració d'una àmplia nòmina de creadors de diferents àmbits.

En aquesta ocasió, Vidal intervé l'Espai Born del Casal Solleric amb una proposta *site-specific* que comença amb un sopar familiar al mateix espai expositiu, un sopar que té lloc el mateix dia de la inauguració. A taula parada, servida amb les creacions gastronòmiques del xef Maria Solivellas –un dels creadors que col·laboren amb Vidal en aquest projecte– i amb dos retrats fotogràfics dels seus pares en gran format, realitzats per Juan Gavilán, l'artista ens va ubicant en un escenari aparentment privat amb el seu cercle de relació més íntim, descontextualitzant-lo i fent-lo públic en el marc d'una sala d'exposicions, en un espai referit a l'àmbit professional de l'artista.

Aquí comença la dialèctica, l'ambigüitat i la relació de contraris. La sala del Casal Solleric acull, també, un retrat fotogràfic de Vidal devora el seu ca, un carlí amb el nom de Vostell, en honor del conegudíssim artista fluxus d'origen alemany. Una peça amb què el creador torna a jugar amb els conceptes d'autoria a l'art contemporani en encarregar el seu *Autorretrato con perro* al fotògraf esmentat, que actua d'executant creatiu de les idees de Vidal.

Theo Firmo COLORBOMB

Casal Sollerich / BOX 27

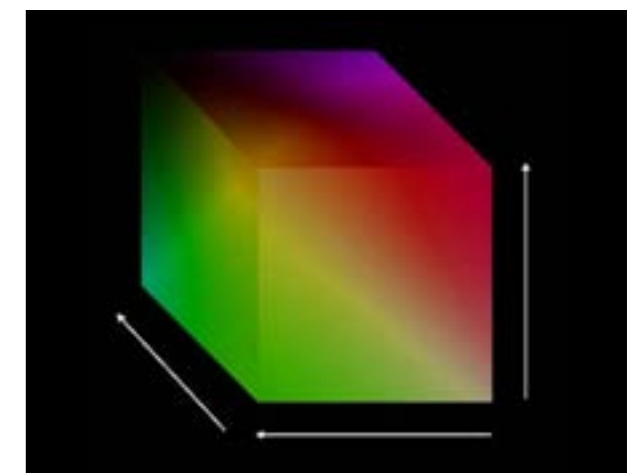
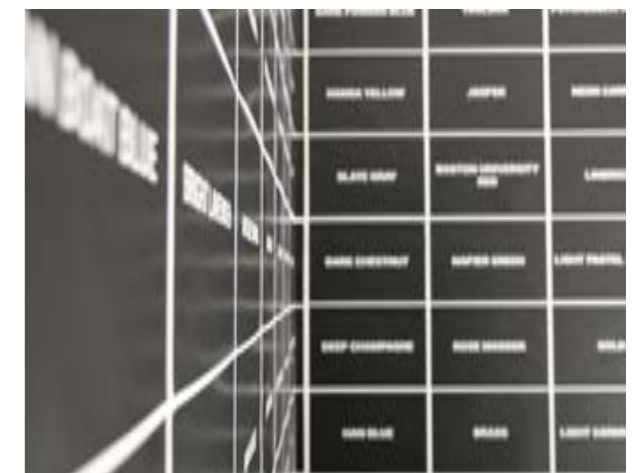
Dates: 4 juliol – 8 setembre 2013

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundació Banco Santander

Comissari: Tolo Cañellas

Theo Firmo, brasiler de naixement i espanyol d'adopció, recala a Box 27 amb un projecte que obre una nova línia de treball dins el seu modus operandi. Abandona, voluntàriament, els llapis, els retoladors i qualsevol altre element amb què es pot dibuixar per a endinsar-se en un terreny més conceptual on l'espectador necessita prendre's un temps per a assimilar l'obra. En aquest cas, Firmo ens proposa una llista de colors en blanc i negre en un exercici d'investigació en el qual es planteja la incapacitat de comunicació, no entesa com l'error en l'emissió o la recepció del missatge, sinó en la forma de comunicar-lo. [...] *Android Green, Atomic Tangerine, Banana Mania, Caput Mortuum, Cerulean Frost, Dark Jungle, Electric Crimson, Fuzzy Wuzzy, Glaucous, Hollywood Cerise, Hooker 'segon Green, Icterine, Jade, Kenyan Copper, Laser Lemon, Neon Carrot, Outer Space, Papaya Whip, Quartz, Razzmatazz, Spiro Disco Ball, Timberwolf, Vegas Gold, Wisteria, Xanadú* [...].

A través d'aquestes denominacions, a priori, es nomenen diferents colors molt concrets, "plantejant conflictes entre el que és cognitiu i el que és empíric", apunta Firmo, els quals, perquè no es veuen físicament, ens hem d'imaginar (intentar-ho). Un impacte semiòtic que ens descol·loca, on cada espectador, tret que conegui per endavant el color, el visualitzarà d'una manera diferent a aquella en què pugui fer-ho una altra persona, i realment cap arribarà a comprendre'l totalment. Això és precisament el que cerca l'artista en aquesta obra *site specific*, i la converteix, per tant, en diverses obres alhora, exposant un nombre il·limitat de matisos en la seva assimilació. I encara que ens entossudim a comprendre aquesta bomba cromàtica potenciada per la paraula, sempre hi haurà un component de frustració que es repetirà cíclicament, una vegada i una altra.

Lucía Vallejo

Ensoñaciones

Casal Solleric / Zona Base / Ciclo Transferencias

Dates: 11 juliol – 1 setembre 2013

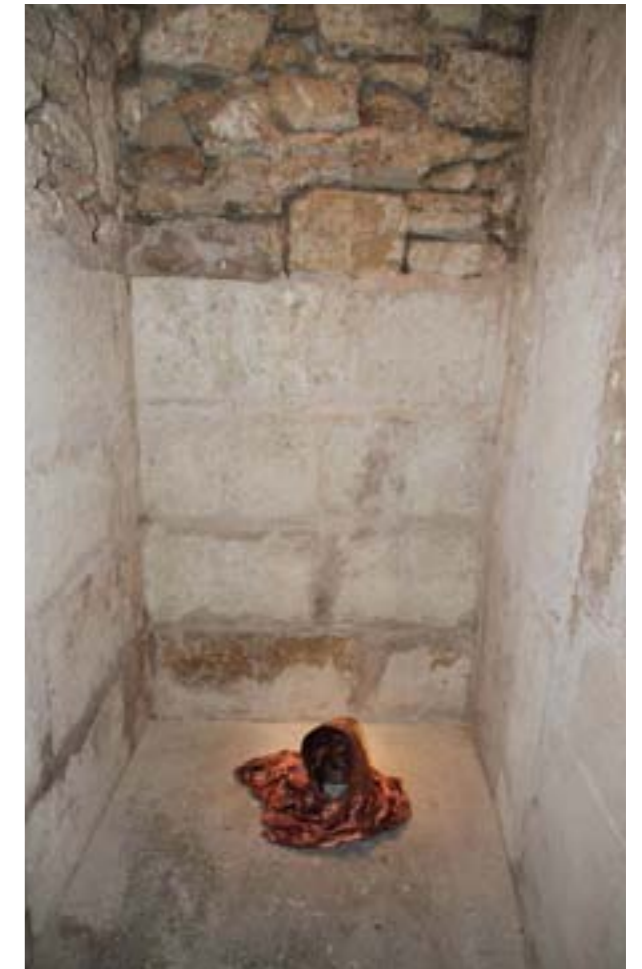
Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

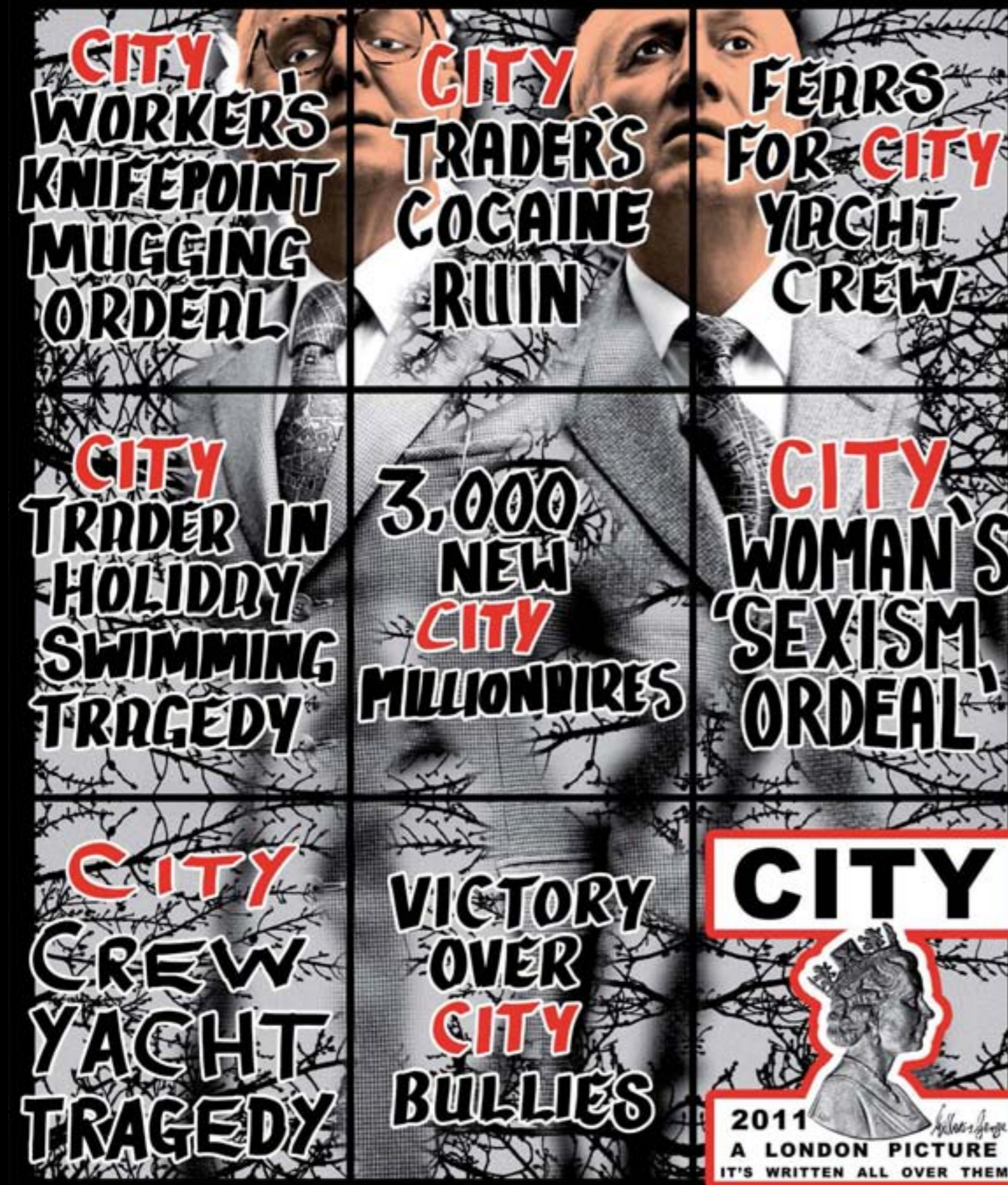
Comissaris: Asun Clar i Carlos Jover

La incorporació al cicle de Lucía Vallejo (Bilbao 1975) és el resultat d'un moviment natural de recerca (i troballa) de ponts estesos entre Orient i Occident, ponts que permeten el trànsit en ambdues direccions i permeten així les anomenades transferències "que són una forma educada i cultista de referir-se als vells termes invasió i conquesta. El nou imperi en erupció, l'imperi xinès, fa temps que ha emprès el procés transferencial, demanant tributs, sacrificis socials i intel·lectuals, i fins i tot grans àrees de sobirania tant institucional com empresarial a Occident a través del poder que la tinença de gairebé la meitat de la liquiditat dinerària mundial li proporciona; al seu torn, el procés transferencial invers du ja alguns lustres deixant-se notar, provocant la silenciosa introducció al nostre món de valors i referents propis de la seva cultura, i arrossegant cap a la caducitat moltes antigues icones del nostre segle XX (com és el cas, per a posar-ne un exemple, de tot el que té a veure amb les postmodernitat).

L'obra de Lucía Vallejo és per si mateixa una manifestació d'aquest doble moviment de transferència: si bé el seu punt de partida artístic és l'estudi del barroc europeu, impregnat de símbols religiosos cristians, de representacions de la reialesa i el poder, i de reproduccions d'una natura idealitzada i en general de conceptes culturals propis de la nostra civilització, la inserció en aquesta del buit (concepte absolutament exòtic per a un occidental) del somni com a energia que circula i uneix la totalitat de l'univers (a manera del txi taoista) i de l'aigua com a àmbit en el qual el buit és indistingible, i per tant flueix amb la mateixa cadència que el seu contrari (ser i no ser tenen el mateix origen, encara que noms diferents, diu el Tao) assenten un plantejament que li permet, en aquestes altures de curs, recuperar el dejectat concepte de bellesa, la perduda aposta per l'emoció, l'arraconat anhel de soledat com a aliment de l'esperit, tots aquests enterrats al nostre món modern crescut a les falces de l'imperi nord-americà, agonitzant ara.

Per a apropar-se a la intervenció de Lucía Vallejo a la Zona Base del Casal Solleric cal tenir en compte diversos referents: la instal·lació El de Venus de Salvador Dalí, realitzada al pavelló de la Fira Mundial de Nova York el 1939, i òbviament el personatge d'Ofèlia del drama de William Shakespeare, i en especial els textos L'aigua i els somnis i La poètica de l'espai de Gaston Bachelard. A través de la utilització d'aquests recursos i d'aquells que són propis al seu procés creatiu, Lucía Vallejo ens parla a "Ensoñaciones" de la càrrega de l'absència i de la pèrdua, del buit físic i psicològic, de la vestimenta com a cuirassa protectora de la soledat.

Gilbert & George

London Pictures

Planta Noble

Dates: 19 setembre 2013 – 6 gener 2014

Institucions: Ajuntament de Palma i

Fundación Banco Santander

Comissària: Walter Smerling i Pilar Ribal

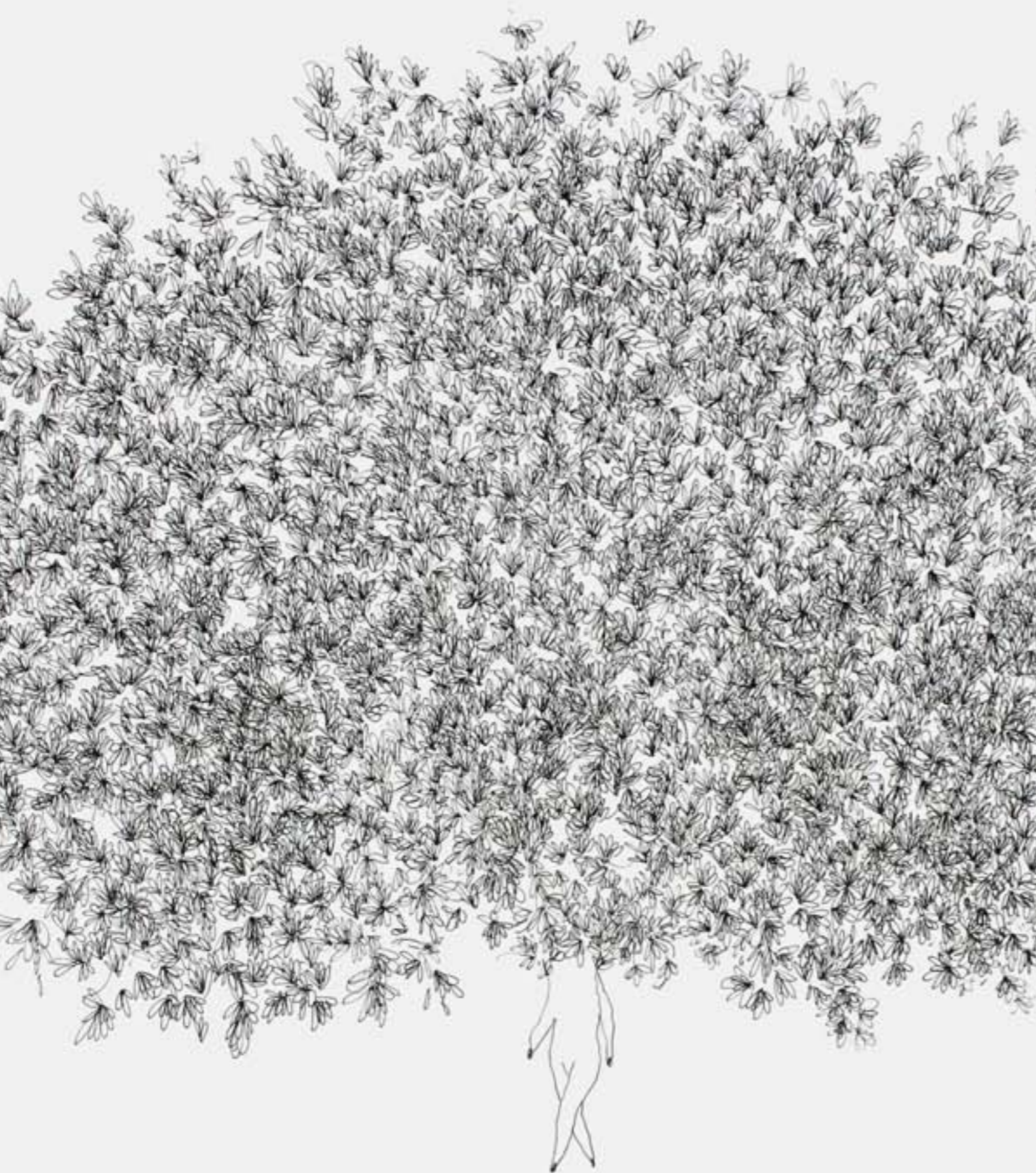
Gilbert & George han descrit a diverses entrevistes com Londres, la seva grandesa, el seu misteri i el seu dramatisme, han estat una inspiració en majúscules per al seu art atmosfèric abundant i obstinadament polèmic durant gairebé cinquanta anys. Al llarg d'aquest període, Gilbert & George han seguit de prop els diversos caràcters de Londres i han identificat als carrers insomnes de la ciutat tots i cada un dels aspectes descurats, preciosos i innegables de la condició humana moderna.

Aquestes 292 noves LONDON PICTURES –de les quals se'n mostren 50– permeten que la ciutat parli per si sola, en l'idioma propi de 3.712 pòsters de diaris, robats o recuperats pels artistes mateixos al llarg de més de sis anys i ordenats i classificats per ells segons el tema. En paraules dels artistes, aquest mètode permet que cada imatge “decideixi per si mateixa”: el tema, el títol i la mida s'han triat i indicat per ordre alfabètic i numèric d'acord amb les conclusions extretes en el procés de classificació. En aquest sentit, Gilbert & George han decidit eliminar l'acte conscient de “producció d'art” i reivindicar la realitat que publiquen els mitjans impresos de Londres i que és subjacent al nucli del tema: la volatilitat del dia a dia de la societat contemporània. Darrere cada pòster, si bé de forma franca o abreuçada, resideixen la veritat i el realisme inviolable d'una situació humana, el seu impacte i les seves conseqüències. Aquesta veritat és la que Gilbert & George han descrit com la “dimensió moral” que han d'identificar en un tema per a poder-s'hi implicar i aplicar-lo al seu art.

Les imatges de LONDON PICTURES, pertorbadores i violentes, de vegades absurdes i d'altres inquietants, revelen el que pot qualificar-se com el sistema nerviós de la societat contemporània quotidiana: els impulsos, els arravataments, les penes, les esperances, el geni i els desigs de la vida urbana en el dia a dia.

Els detalls superflus d'aquestes imatges són escassos i limitats: les figures de Gilbert & George, les seves expressions alhora severes o alterades; carrers, cortinetes i reflexos a les finestretes dels cotxes. Al paisatge urbà d'aquesta anàlisi moral els artistes apareixen com fantasmes o vidents, entre atents i inerts, com si els seus esperits vagassin pels carrers i els edificis que retraten aquestes imatges. En aquest sentit, els artistes s'han inspirat en la lectura de les declaracions de Lord Dowding, rebudes, segons ell, dels esperits dels pilots caiguts de la Royal Air Force sobre un primer pas cap al més enllà.

Col·lecció de dibuixos DKV

Casal Solleric / Àrea 1 i Espai Born

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

Dates: 19 setembre 2013 – 5 gener 2014

Institucions: Ajuntament de Palma,
Fundación Banco Santander i DKV Seguros

Comissària: Alicia Ventura

Els artistes que integren aquesta exposició pertanyen a la Col·lecció DKV, que va començar a gestar-se amb el propòsit d'humanitzar i fer més amables els espais comuns de l'Hospital Marina Salud de Dénia, a la Comunitat Valenciana, i que aviat es va ampliar fins a traspasar els murs del recinte. Totes les obres de la col·lecció són part de la selecció efectuada per un comitè d'experts format per Juan Manuel Bonet, Juan Bautista Peiró, Alicia Ventura i Josep Santacreu, conseller delegat de la companyia DKV Seguros.

En particular, la Col·lecció de Dibuixos DKV es proposa com un discurs obert, en el qual s'aborda la definició d'aquest terme en el seu concepte més ampli.

Al llarg de la història el dibuix ha tingut diferents funcions: esbós de preparació per a una obra, mapa de representació, obra d'art en si mateixa, apunt i assaig, pensaments i idees abstractes. Relacionar tots els artistes presents amb el que, al llarg de la història de l'art, s'ha definit com *dibuix* constitueix una aspiració fonamental d'aquesta mostra. Alhora, l'exposició recull una de les característiques més freqüents en el panorama artístic actual: la superposició de tendències.

Més enllà dels diferents enfocaments i estils, el protagonisme que torna a tenir avui el dibuix resideix precisament en la seva senzillesa extrema, en la humilitat d'un procediment que contrasta amb el món que ens envolta, on regna la desmesura tecnològica i l'excés d'artifici. Davant tot això, resisteix inalterable la fascinadora capacitat d'atracció del dibuix.

Rosana Antolí

Gaze

Casal Solleric / Box 27

Instituciones: Ajuntament de Palma
i Fundació Banco Santander

Dates: 19 setembre 2013 – 6 gener 2014

Comissari: Tolo Cañellas

Gaze /geiz/

1 - Mirar fijamente y de manera prolongada a alguien o a algo, con especial asombro y admiración.

2 - Término psicoanalítico popularizado por Jacques Lacan para describir el estado de ansiedad que florece al adquirir la consciencia de que uno puede ser observado.

Rosana Antolí plantea una situación abierta a múltiples lecturas dentro del espacio de 4m cuadrados escasos, de forma un tanto oscura y claustrofóbica. Un juego a cuatro bandas de miradas bidireccionales donde el visitante se convierte en un auténtico voyeur y parte activa de la pieza. Ese sentimiento de miedo inherente en cada persona de ser observado pero a la vez de observar (pulsión-deseo-culpa), tal como señalaba el psiquiatra y psicoanalista Jacques Lacan, cobra un doble significado, ya que la obra para ser vista requiere del esfuerzo (y curiosidad) del visitante, debe acercarse al cristal y mirar por la mirilla sobredimensionada para saber que está pasando exactamente.

Tres personajes están presentes pero no del todo a la vista, uno está cubierto por un cubo negro, (¿quizás siente vergüenza de ser observado?) y, literalmente, pegado a la pared vistiendo un gran vestido negro, otro parece salir del suelo asomando la cabeza que se refleja en un espejo y un tercero oculto dentro del vestido del que sólo adivinamos su silueta, a su lado otro espejo, y el brazo parece ser el responsable de todas las frases ("Crime doesn't exist further than imagination" o "Let's fantasised in our fictions") y dibujos que se expanden por las paredes. "Los espejos son el medio, el objeto lacaniano para nuestro imaginario, nos ayudan a ver la escena y que la escena nos vea a nosotros" afirma Antolí. El público ejerce de cuarto personaje mirándolo todo desde el exterior y sin posibilidad de formar parte del acontecimiento de forma tangible. Un auténtico ejercicio psicoanalítico donde la artista quiere que la audiencia se autocuestione en un ejercicio constante de feedback. ¿Eres objeto, sujeto o ambas cosas a la vez? ¿Eres activo o pasivo?

Astrid Colomar

Transformation in Red

Casal Solleric / Zona Base / Ciclo Transferencias

Dates: 19 setembre 2013 – 6 gener 2014

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

Comissària: Asun Clar i Carlos Jover

Aquesta mostra desenvolupa l'anterior treball d'Astrid Colomar (Palma, 1970), titulat **Sanguis materna** (Museu d'Art Modern i Contemporani Es Baluard, 2010). El vermell que caracteritzava aquella intervenció constitueix el fil conductor d'aquesta nova sèrie en la qual es reprèn el concepte de maternitat connectat amb la força creativa i amb la transmissió de la vida en les seves diferents formes i expressions. Aquest color és present a totes les peces i actua com a element aglutinador i portador de l'impuls vital que tot el transforma.

En aquests nous treballs es traspasa l'entorn íntim del maternofilial i a partir d'aquest s'aprofundeix en la idea de transformació de la matèria i en la identificació entre la carnalitat i el pensament o la consciència. Aquest procés de substanciació arriba a la mateixa naturalesa física de l'home però té el seu reflex en els hàbits, les creences i les conductes relacionats amb la creació, la mort i la transformació de la vida.

Així, la humanitat, a través de la memòria expressada als objectes usats, a les imatges fotogràfiques, i als gravats que conformen les peces, mostra la seva condició històrica, cultural i biològica. La pintura –mitjà preferent d'expressió de l'artista–, en aquesta ocasió es presenta de forma objectual a través del color vermell dels materials de les peces i mitjançant les pinzellades retallades.

A més dels objectes, el vídeo i la paraula escrita i pronunciada intervenen com a elements clau per a impulsar aquestes dinàmiques que constitueixen la fisicalitat i a partir d'aquí, la Consciència d'Humanitat i la integració de l'home en tota vida terrestre de forma equilibrada. L'objecte és, a més, contemplat com a dipositar de coneixement, consciència i simbologia. Un objecte que és, necessàriament, de col·leccionista perquè es pren del passat per a prestar-se a una interpretació en el present (entès així com llegat), de manera que es projecta també cap al futur per a generar al seu torn noves recepcions. El conjunt, doncs, s'entén des d'un enfocament hermenèutic.

La intervenció sobre aquests objectes del passat mitjançant **assemblages** i **collages**, els dota de nous significats i produeix un cabal d'associacions simbòliques que permeten la construcció de sentit. Aquests **collages** (sense cola, units també mitjançant objectes: les agulles) i **assemblages** es reuneixen en grups per a anar formant diferents àmbits al llarg de l'exposició.

